

Hồi Thứ Bốn Mười Ba NỬA ĐƯỜNG BỊ CHẶN

Hỏa Linh Thánh Mẫu là nhân vật nữ nổi tiếng giang hồ, bà ta cơ trí hơn người, quyết chưa để kém một nhân vật nào khác.

Lúc ấy nghe nhắc Nhạc Tiểu Tuấn là truyền nhân Thiên Sơn, trong lòng ban đầu có chút lo lắng, nhưng bà chợt nghĩ nhanh:

– Tiểu tử này là truyền nhân của Tuyết Sơn Lão Tẩu, nếu như hấn mà làm con rể ta, thì chẳng phải thế lực của ta càng mạnh hơn sao, tuyệt lắm!

Nghĩ rồi khắp khởi trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nét lạnh lùng hỏi:

– Theo Huy đại hiệp thấy thì nên thế nào?

Huy Khâm Nghiêu nói:

– Vừa rồi khi thánh mẫu chưa đến, tại hạ nghe Thân cô nương nói Nhạc thiếu hiệp phục Tuyết Sâm Hoàn vào hỏa độc đã tiêu trừ, nhưng chừng như bị khí huyết nghịch hành, hiện tại Thân cô nương vội vàng đưa Nhạc thiếu hiệp lên Tuyết Sơn hấn là cầu cứu Tuyết Sơn Lão Thần Tiên cứu chữa!

Hỏa Linh Thánh Mẫu nghe thì nhú mày, không tin nói:

– Không có khả năng, một chưởng Hỏa Diệm Dao của lão thân lúc ấy chỉ dùng chừng ba thành công lực, xem ra thương tích không nặng lắm. Vả lại đã phục Tuyết Sâm Hoàn thương thế giảm nhiều, làm sao lại còn khí huyết nghịch hành được?

Thân Phi Quỳnh nói ngay:

– Văn bối quyết không giả nửa câu, Nhạc Tiểu Tuấn bị khí huyết nghịch hành hôn mê bất tỉnh cho đến giờ...

Huy Khâm Nghiêu cười cười nói:

– Nhạc thiếu hiệp trúng Hỏa Diệm Dao, nhưng giờ đã có thánh mẫu đây thì chẳng còn ngại gì nữa, vả lại hiện tại có tể sư huynh là Dịch Thanh Lan, vốn chuyên thuật. Do vậy theo ý tại hạ, Thân cô nương chớ nên bỏ gần cầu xa, nếu thật sự nóng lòng muốn cứu người, thì nên để thánh mẫu và tể sư huynh xem qua có thể cứu được, hà tất phải bỏn ba ngàn dặm, đem về Tuyết Sơn. Không biết ý Thân cô nương thế nào?

Lão đã nói quá rõ như vậy, Thân Phi Quỳnh thất không có lý do gì từ khước.

Đối với Hỏa Linh Thánh Mẫu thì điều này chỉ có lợi chứ không có hại, vì tâm ý bà lúc này đã mười phần muốn Nhạc Tiểu Tuấn sẽ ở dưới trướng của mình.

Nghĩ thế rồi bà liền gật đầu đáp ngay:

– Hảo, lão tán đồng với Huy đại hiệp!

Thân Phi Quỳnh cũng liền gật đầu đáp:

– Vãn bối vốn nóng lòng cứu người mới hồi Tuyết Sơn, giờ được Thánh Mẫu tự ra tay cứu trị, vãn bối đương nhiên cũng đồng ý rồi.

Dịch Thanh Lan cười nói:

– Nhị vị như đều đã đồng ý, vậy xin Thân cô nường nhanh cho người mang Nhạc thiếu hiệp xuống đây.

Thân Phi Quỳnh gật đầu quay người gọi lớn:

– Hồ ma ma, nhanh mang Tuấn đệ xuống đây!

Trong xe im lặng, không có tiếng người đáp lại.

Thân Phi Quỳnh lại gọi lớn:

– Hồ ma ma, nhanh đưa Nhạc Tiểu Tuấn xuống đây!

Lần này trong xe vẫn y nhiên không có người đáp lại.

Thân Phi Quỳnh linh tính có chuyện xảy ra, nói lớn:

– Tử Kim Tiêu, người nhanh xem Hồ ma ma ngủ hay sao gọi mãi mà vẫn không thấy trả lời?

Tử Kim Tiêu dạ ran một tiếng, rồi vừa quay người vừa gọi:

– Hồ đại nương...

Nhưng chợt phát hiện ra có điều gì khác thường, giọng lão thất thanh la hoảng lên:

– Nhị tiểu thư, có chuyện rồi, không thấy Nhạc tướng công đâu, Hồ đại nương hình như cũng bị điểm huyết!

Thân Phi Quỳnh nghe thì giật thót cả người buộc miệng la lên:

– Vừa la chân nàng nhanh như chớp chạy bổ về phía xe, vén rèm xe lên chui hẳn vào trong.

Quả nhiên nhìn thấy Hồ đại nương ngồi tựa vào thành xe chừng như đang ngủ say.

Đương nhiên trong tay bà ta lúc này cũng chẳng còn thấy Nhạc Tiểu Tuấn đâu nữa.

Nàng khựng cả người đầu óc choáng váng tợ hồ như vừa bị đánh một quả chùy nghìn cân vào đầu.

Xe đỗ ngay giữa đường, trước mặt có người của Không Động, Hoài Dương hai phái và cả nàng, vậy mà kẻ nào dám ngăm bắt chàng đi quở không hay thần không biết?

Qua phút sững sờ, nàng mới trấn định thần trí đưa mắt nhìn quanh xe, ngoài cửa chính có rèm phủ xuống này, duy nhất chỉ một cửa sổ nhỏ mà một người dù gầy ốm

mấy cũng không chui vào theo hướng này được, hướng gì còn phải đưa thêm cả Nhạc Tiểu Tuấn ra khỏi xe!

Huy phu nhân và Hỏa Linh Thánh Mẫu lúc này cũng nhận ra có vấn đề khác thường, trong lòng cả hai đều để hết tâm trí vào chàng rể tương lai, nên vội chạy đến xem.

Rồi đến cả Huy Huệ Quân và Chúc Xảo Xảo cũng không hẹn mà đồng thời cùng phóng chạy đến bên cạnh xe.

Thân Phi Quỳnh đưa tay đánh một chưởng nhẹ vào vai Hồ đại nương giải huyết.

Hồ đại nương hừ lên một tiếng tỉnh lại mặt ngơ ngác la lên:

– Nhị tiểu thư, có chuyện gì?

Thân Phi Quỳnh sửng người hỏi:

– Nhạc Tiểu Tuấn đâu?

– Nhạc tướng công?... Ô.... Ô....

Bà ta còn ngơ ngác nhìn quanh, quả nhiên không hề nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn trong tay mình thì hốt hoảng la lên:

– Nhị tiểu thư...

Thân Phi Quỳnh tức muốn khóc đi được, hét lớn:

– Người để người ta bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi rồi!

Hồ đại nương chết khựng cả người, mặt tái nhợt lấp bắp trong miệng:

– Nhạc tướng công bị người ta bắt đi?

Thân Phi Quỳnh hỏi:

– Chẳng lẽ người không biết một chút gì sao?

Hồ đại nương kinh động khôn tả, rung giọng nói:

– Lão thân ôm Nhạc tướng công trên tay thật kỹ, làm sao bị người bắt...

Thân Phi Quỳnh nói:

– Ta không biết cho nên ta mới hỏi người!

Hồ đại nương còn kinh hoảng nói:

– Lão thân đáng chết, lão thân quả thật không biết tí gì, Vừa rồi chính lão thân còn nghe tiểu thư nói chuyện với thánh mẫu, sau đó... Ái, sau đó bỗng ngửi thấy một mùi hương thoáng dễ chịu, rồi thấy buồn ngủ... Ai, chẳng ngờ bị người ta bắt Nhạc tướng công đi! Lão thân đáng chết!

Hỏa Linh Thánh Mẫu chẳng hiểu nghĩ gì bỗng cười nhạt nói:

– Lão thân biết!

Dứt lời, đột nhiên cả người nhẹ như thu diệp lướt nhanh tới trước mặt Huy Khâm

Nghiêu cách chừng hai trượng, quát lớn:

– Huy Khâm Nghiêu có phải chính người ngấm bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi không?

Huy Khâm Nghiêu giật mình thoái lui một bước la lên:

– Thánh mẫu sao lại nói vậy, bọn Huy mỗ tất cả đều ở đây, làm sao lại có thể bắt Nhạc thiếu hiệp đi được?

Hỏa Linh Thánh Mẫu cười nhạt nói:

– Nếu không phải các người ngấm cho người đi bắt, thì còn ai vào đây?

Huy Huệ Quân tức giận không chịu nổi, chen vào nói:

– Rõ ràng các người bắt đi, còn đổ vạ cho người khác!

Hỏa Linh Thánh Mẫu ánh mắt lộ hung quang quay nhìn Huy Huệ Quân gần giọng:

– Con nha đầu, người dám nói với lão thân như vậy ư?

Huy Huệ Quân nói:

– Tà sợ gì không dám?

Hỏa Linh Thánh Mẫu cất tràng cười quái dị nói:

– Người thử nói lại lần nữa, ta không bừa đôi người ra thì chớ gọi ta là thánh mẫu!

Huy phu nhân lo cho con gái, liền tiến lên nói:

– Chúc Linh Tiên, bà không thấy như vậy là ỷ lớn hiếp nhỏ sao? Người khác thì sợ Hỏa Linh Thánh Mẫu người, nhưng ta thì chẳng coi người vào đâu!

Hỏa Linh Thánh Mẫu càng cười tợn hơn:

– Hắc hắc hắc... Tốt lắm!

Rồi quay đầu gọi lớn:

– Mang kiếm lại đây!

Một phụ nhân ứng thanh dạ một tiếng, rồi hai tay mang kiếm dâng đến. Chúc Xảo Xảo cũng sấn tới nói:

– Mẹ, để con trị con nha đầu Huy Huệ Quân này!

Soạt, dứt lời thanh trường kiếm đã thoát khỏi vỏ, sáng loáng trong tay, chĩa thẳng kiếm vào người Huy Huệ Quân thách thức:

– Nhanh rút kiếm ra!

Huy Huệ Quân nào chịu lép vế, cười nhạt nói:

– Ta chính đang muốn lĩnh giáo vài chiêu kiếm pháp của Không Động đây!

Nói xong cũng liền rút ra một thanh thiết kiếm xỉ đen hoành ngang trước ngực,

hất hàm nói lớn:

– Mời!

Chúc Xảo Xảo thét lên:

– Người cẩn thận!

Trong tiếng thét, kiếm trong tay loáng lên một đường ra chiêu tấn công.

Chỉ thấy Huy Huệ Quân kiếm khoát một vòng bình thường, nhưng Chúc Xảo Xảo liền cảm thấy một luồng hấp lực từ kiếm đối phương khiến cho thanh trường kiếm trong tay cô ta khó điều khiển, nếu lúc ấy không cảnh giác kịp thì có lẽ kiếm đã vượt khỏi tay, trong lòng giật mình thầm nghĩ:

– Chẳng lẽ thanh kiếm trong tay hần là thanh Hấp Kim kiếm!

Nghĩ rồi liền thu kiếm tránh đường kiếm của đối phương, rồi linh hoạt thi triển kiếm pháp của Không Động cực nhanh tấn công ào ạt. Không Động kiếm pháp lấy tốc độ làm sở trường, nhưng cũng không ngờ kiếm pháp của Huy Huệ Quân cũng nhanh không kém, đồng thời lại lợi thế thanh bảo kiếm Hấp Kim kiếm trong tay nên dễ dàng hóa giải tất cả các chiêu kiếm của Chúc Xảo Xảo, thậm chí còn có phần chiếm ưu thế.

Huy phu nhân và Hỏa Linh Thánh Mẫu nhận thấy ái nữ của mình động thủ, người nào cũng lo lắng cho con gái gặp nguy, nên ngừng tay lại theo dõi, phòng có gì bất trắc sẽ ra tay chi viện.

Trong nháy mắt, bọn Huy Huệ Quân và Chúc Xảo Xảo đã đấu với nhau ba mươi chiêu, Chúc Xảo Xảo nhân cơ hội thanh Hấp Kim Kiếm trên tay đối phương, cho nên không dám trực tiếp nghênh chiêu, chỉ lấy kiếm pháp kỳ ảo điều luyện khéo léo hóa giải và thừa cơ tấn công.

Huy Huệ Quân nhân cũng biết uy danh của Hỏa Ma Nữ, chuyên luyện hỏa công, nên cũng cẩn thận đề phòng đối phương thừa sơ hở xuất độc thủ, kiếm đánh ra từng chiêu thận trọng mà không kém phần nhanh nhẹn.

Chỉ thấy hai thân hình nhỏ nhắn quấn nhau như đôi hồ điệp, có điều kiếm quang rợp trời, kiếm khí rít lên rợn người, rõ ràng hai vị cô nương này tình địch gặp nhau không ai chịu thua ai, nên đã thi triển hết tuyệt học của mình đấu trí mạng.

Lại nói, Thân Phi Quỳnh lòng dạ lúc này đã để hết ở Nhạc Tiểu Tuấn, nên căn bản chẳng để tâm đến chuyện bọn họ đấu trí mạng với nhau.

Nàng hỏi Hồ đại nương:

– Hồ ma ma, thật ra người có nhìn thấy người nào bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi không?

Hồ đại nương lúng túng nói:

– Chuyện này lão thân không dám đoán ngôn...

Thân Phi Quỳnh nói:

– Ái, người cứ nói thẳng ra đi, ta đang nôn nóng muốn chết đây!

– Nhị tiểu thư, thử nghĩ xem, song phương đến đây đều muốn bắt Nhạc thiếu hiệp đi, đúng không?

– Đúng, nhưng sao không nói thẳng ra mà còn lấp lửng vậy chứ?

Hồ đại nương thoáng một nụ cười khó hiểu rồi nói tiếp:

– Hoài Dương phái từ Hoài Dương tam hiệp cho đến Huy phu nhân và cả Huy Huệ Quân đều ở đây, coi như cao thủ đầy đủ tại hiện trường...

Bà ta lại bỏ lửng câu nói, nhưng chừng ấy cũng đủ khiến cho Thân Phi Quỳnh hiểu ra.

Hoài Dương phái toàn bộ cao thủ đều có mặt ở đây, còn Không Động phái thì cao thủ nhiều như vôn tập mây vụ, một số người ở đây, đương nhiên cao thủ không phải có mặt ở đây tất cả. Hay nói cách khác, nếu một trong hai phái ngấm sai cao thủ lên bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi thì chỉ có Không Động là có khả năng nhất?

Thân Phi Quỳnh gật đầu nói:

– Ta hiểu!

Dứt lời, nàng nhảy xuống xe bước tới trước mặt Hỏa Linh Thánh Mẫu lạnh giọng gọi:

– Thánh mẫu! Bà...

Nàng chỉ mới nói được mấy tiếng, bỗng trận đấu của Huy Huệ Quân và Chúc Xảo Xảo có diễn biến lớn.

Nguyên là lúc này cả hai đấu đến hồi kịch liệt, thấy cả hai người trán đầm mồ hôi, Huy Huệ Quân nhân một chiêu đắc thủ, thanh Hấp Kim kiếm trong tay kéo dạt trường kiếm của Chúc Xảo Xảo ra ngoài, khiến đối phương để hở sườn bên phải. Nàng không bỏ lỡ cơ hội, chỉ xoay cổ tay một cái, mũi kiếm nhanh như mảnh xà điểm vào huyết kỳ môn dưới ngực phải Chúc Xảo Xảo.

Chúc Xảo Xảo khi thanh trường kiếm bị thanh Hấp Kim kiếm hấp lực kéo ra ngoài để hở sườn, rồi thấy mũi kiếm đối phương lướt tới cực nhanh, hoảng hốt chẳng nghĩ gì nữa, tung chân nhảy thoái lui theo phản xạ của bản năng.

Cô ta vốn tính tình hung hăng hiếu thắng, một chiêu này rõ ràng là đã thua, nào chịu để yên. Nên khi vừa nhảy thoái lui, thì tay trái vung mạnh một cái, ba ngọn Hỏa long tiêu bay vào tới người Huy Huệ Quân.

Huy phu nhân chấn động la lên:

– Huệ nhi, cẩn thận!

Thực tế thì không cần bà phải gọi, Huy Huệ Quân đã kịp nhận ra đối phương dùng ám khí, kiếm đang lướt tới thuận đà liền khoát một đường chẹn kín trước người.

“Coong, coong, coong” liên ba tiếng khô khan vang lên, ba ngọn phi tiêu đều bị

đính chặt trên thân kiếm.

Huy Huệ Quân vừa tức vừa mừng, vì chính thanh Hấp Kim kiếm đã phát huy chỗ kỳ diệu của nó, rồi thuận ra rũ mạnh một cái, ba ngọn phi tiêu bay vù vù vào đám cỏ bên đường. Chẳng ngờ, chỗ đám cỏ ba ngọn phi tiêu rơi xuống phục cháy bùng lên, đến đất ở đó cũng bị biến màu, nàng giật thót mình thầm nghĩ:

– Hỏa khí của con ma nữ này thật lợi hại!

Hỏa Linh Thánh Mẫu thấy ái nữ mình bị thua, liền lạnh giọng gọi:

– Xảo nhi, tránh ra!

Vừa lúc ấy thì Thân Phi Quỳnh lại gọi:

– Thánh mẫu!

Không riêng gì Hỏa Linh Thánh Mẫu, mà mọi người nghe tiếng gọi sắc lạnh của Thân Phi Quỳnh thì đều đưa mắt nhìn, chỉ thấy mắt nàng lạnh như thiết, đôi mắt rực lửa tự nhiên phát sinh đến khiếp sợ, đến Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng nhận ra điều khác thường trong đôi mắt ấy, dịu giọng hỏi:

– Thân cô nương có chuyện gì?

– Văn bối có chuyện muốn nói với thánh mẫu!

– Nói đi!

Theo suy đoán của văn bối, thì chuyện Nhạc Tiểu Tuấn bị cướp trên xe, không phải do người Hoài Dương phái làm.

Hỏa Linh Thánh Mẫu khựng cả người hỏi lại:

– Nói vậy nghĩa là sao?

Thân Phi Quỳnh giọng vẫn lạnh băng:

– Hoài Dương phái tuy đệ tử phân bố khắp nơi Đại Giang Nam Bắc, thế nhưng cao thủ thịnh danh Hoài Dương Tam Hiệp và cả Huy phu nhân đều có mặt tại trường. Trong xe văn bối có Hồ đại nương không phải là người tầm thường, vậy mà bị người điểm huyết chẳng hay biết gì, chỉ sợ những tay đệ tử còn lại của Hoài Dương phái không có khả năng làm chuyện này!

Hỏa Linh Thánh Mẫu nghe nói đến đó thì sạm mặt, quay ngoắt người lại hỏi:

– Nói vậy người cho rằng ai đã làm chuyện này?

Thân Phi Quỳnh đưa mắt quét nhìn toàn trường một vòng rồi nói:

– Thánh mẫu thật sự muốn văn bối nói thẳng ra ư?

– Người nói thẳng ra đi, hay là người cho rằng lão thân đã phái người ngầm làm chuyện này?

Thân Phi Quỳnh nhếch mép cười:

– Thánh mẫu nghĩ văn bối nói không đúng sao?

Hỏa Linh Thánh Mẫu đương nhiên đã hiểu ra tâm ý của nàng, cười khan một tiếng nói:

– Đẳng nào thì người cũng phải nói cho rõ điều này!

– Muốn hạ thủ khống chế Hồ đại nương mà không chút hay biết, người này cần phải đủ nội công thâm hậu thì triển cách không điểm chỉ, mà chí thiếu cũng phải cách ngoài mười bộ.

Hỏa Linh Thánh Mẫu hừ một tiếng nhưng vẫn không nói gì.

Thân Phi Quỳnh nói tiếp:

– Tuy vậy, khống chế Hồ đại nương đã khó, mà muốn đưa được Nhạc Tiểu Tuấn ra theo hướng sau chẳng ai hay biết, thì càng khó hơn. Người này nếu không thuộc hàng cao thủ thượng thặng, thì không làm nổi.

Huyền Linh Tẩu vẫn hừ một tiếng rồi im lặng.

– Do đó văn bối cảm thấy...

Hỏa Linh Thánh Mẫu bây giờ mới lạnh giọng nói:

– Người ngại gì không nói thẳng ra đi?

– Dưới tay thánh mẫu, cao thủ kỳ nhân dị sĩ như vân tập...

Hỏa Linh Thánh Mẫu cười gần khúc khúc mấy tiếng nghe thật quái dị rồi tiếp:

– Đã quá rõ, người cho rằng đó chính người của lão thân làm chuyện này!

– Văn bối chính nghĩ như vậy!

– Hảo, vậy giờ người định thế nào!

Quả không hổ thẹn là một đại ma đầu trong võ lâm, Hỏa Linh Thánh Mẫu chẳng cần biện bạch chối cãi, mà lại còn thách thức đối phương.

Huy Huệ Quân nghe vậy liền chen vào ré giọng nói:

– Ái da, quả nhiên đúng người là người đã bắt Nhạc tướng công!

Chúc Xảo Xảo ngược lại mừng thầm trong lòng, nghĩ nếu chuyện này là thật thì quá hay, chống nạnh hất hàm hỏi:

– Thì người làm gì nào?

Thân Phi Quỳnh không để tâm đến bọn họ, chỉ nhìn chăm vào mặt thánh mẫu lạnh giọng nói:

– Thánh mẫu cho người bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi là có dụng ý gì?

Hỏa Linh Thánh Mẫu cười đến cả mái tóc trắng xóa bay tung lên:

– Hắc hắc hắc... Chuyện của lão thân, há cần người xía vào?

Thân Phi Quỳnh mặt tím lại:

– Thánh mẫu cướp người ngay trong xe của văn bối, văn bối đương nhiên không khi nào thức thủ đứng nhìn!

Chúc Xảo Xảo tuy vẫn còn bán tin bán nghi quay đầu hỏi:

– Mẹ, Nhạc Tiểu Tuấn...

Hỏa Linh Thánh Mẫu trừng mắt:

– Người chớ lăm mồm!

Chúc Xảo Xảo xù mặt im thin thít.

Thân Phi Quỳnh nói:

– Thánh mẫu đã biết Nhạc Tiểu Tuấn là nghĩa đệ của văn bối!

Hỏa Linh Thánh Mẫu cười nhạt nói:

– Người nói nghe thật dễ, ta lẽ nào đã phái người ngầm bắt Nhạc Tiểu Tuấn trong xe người, rồi lại trả cho người, thật nực cười?

Thân Phi Quỳnh mặt càng lúc càng lạnh, thanh giọng hỏi:

– Thánh mẫu nhất định không trả người?

– Chẳng sai!

Thân Phi Quỳnh gật đầu lạnh giọng:

– Hảo, chuyện đã do thánh mẫu gây nên, nếu mất hòa khí hai nhà, thì chớ bắt tội văn bối!

Xoẹt một tiếng, nàng đã rút phất thanh trường kiếm, chẳng chút khách khí, chĩa thẳng vào người thánh mẫu thanh giọng:

– Thánh mẫu nhanh rút kiếm!

Hỏa Linh Thánh Mẫu tức đùng đùng, mặt tái xanh như đồng, cười lên hắc hắc:

– Con tiểu nha đầu to gan, dám động kiếm với lão thân ư?

– Đây chỉ vì thánh mẫu quá bức ép người ta!

Dứt lời, đột nhiên có tiếng lướt gió ào ào, mọi người đều quay nhìn thì thấy bóng bốn nữ nhân lướt tới.

Thân Phi Quỳnh đã nhận ra ngay chính là bọn Xuân Phong, Hạ Vũ, Thu Sương, Đông Tuyết, bất giác nàng hơi ngớ người ngạc nhiên hỏi:

– Các người theo đến đây làm gì?

Bọn Xuân Phong có lẽ chạy suốt đêm không nghỉ, vừa tới nơi còn thở hổn hển nói:

– Nhị tiểu thư...

Chỉ gọi được mấy tiếng, rồi lại đứng thở, nhất thời chưa thể nói ra hơi.

Thân Phi Quỳnh nhú mày hỏi:

– Thật ra là có chuyện gì?

Xuân Phong tiến lên ghé sát tai nàng thì thầm mấy câu.

Thân Phi Quỳnh lại nói nhỏ:

– Lão ta nói là thầy bói à?

Xuân Phong gật đầu đáp:

– Vâng!

– Lão ta có nói danh tính là gì không?

Xuân Phong lắc đầu.

Thân Phi Quỳnh cực kỳ thông minh, nàng hiểu ra ngay người này nhất định là Kim Thiết Khẩu, lão đã đuổi theo đến đây mà không ra mặt, như vậy là lão đã ngầm mang Nhạc Tiểu Tuấn đi rồi. Lão đã tự tin là có thể trị thương cho Nhạc Tiểu Tuấn, nhất định là nói không ngoa, nhưng chuyện này không thể nói ra cho bọn người kia biết được. Vì bọn họ chỉ cần biết Kim Thiết Khẩu mang chàng đi, thì không khi nào chịu bó tay mà chẳng truy lùng. Kim Thiết Khẩu có lẽ cũng chỉ đưa chàng đến một nơi gần đây để trị thương, trong lúc trị thương tuyệt đối không thể để có người đến quấy nhiễu.

Trong đầu nghĩ nhanh rồi dặn dò bọn Xuân Phong:

– Các người tạm thời lui ra.

Bọn Xuân Phong bốn người dạ một tiếng rồi đứng lui bên cạnh xe.

Lạc Ban Đình thân phận Hữu hộ pháp, lúc ấy cũng ghé bên người thánh mẫu nói:

– Thánh mẫu xin bớt giận, thuộc hạ có lời muốn nói:

– Người nói nhanh đi!

– Tuyết Sơn, Không Động hai phái bình đẳng hợp tác, nếu gây mất hòa khí tất ảnh hưởng đến đại sự, vả lại chuyện Nhạc Tiểu Tuấn...

Thánh mẫu phát tay cắt ngang:

– Không cần nói, đương sơ lúc ba chị em chúng xuống núi, Lão Thần Tiên đã nói thế nào? Bọn chúng vốn phối hợp với Không Động phái hành động, ba con nha đầu này tất nhiên chịu sự chỉ đạo của lão thân, vậy mà con nha đầu này chỉ vì chuyện tiểu tử họ Nhạc mà dám to gan trở mặt với lão thân, lão thân nếu không dạy cho nó một bài học há còn ra gì.

Nói rồi đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Thân Phi Quỳnh lớn tiếng nói:

– Thân nha đầu, lão thân chờ ngươi xuất chiêu đấy!

Đột nhiên lúc ấy bỗng nghe bộp bộp, rõ ràng có tiếng bước chân người từ xa

vọng lại, mọi người đều bất giác quay đầu nhìn.

Trên đường cái, một lão nhân thấp nhỏ, tướng mạo xấu xí đang đi lại, chính là Kim Thiết Khẩu.

Cả bọn người duy nhất chỉ một mình Thân Phi Quỳnh nhận ra lão ta, nàng ban đầu thì mừng, nhưng rồi chợt giật mình nghĩ:

– Sao lão ta lại chậm hơn bọn Xuân Phong? Ái, chẳng lẽ Tuấn đệ không phải do lão ta mang đi sao? Nguy rồi!

Chỉ vừa nghĩ thế, bỗng nhiên bên tai có tiếng người cực nhỏ lọt vào:

– Tiểu cô nương, lão hủ đuổi theo cô nương đến học cả cơm, nếu chậm một bước thì có lẽ lão đệ của ta tính mạng không còn. Cô nương không tìm lão hủ bàn bạc, lại mang Nhạc lão đệ đến tìm bọn Thất Công, Bát Công nhờ đã thông kinh mạch? Phải biết Nhạc lão đệ vốn luyện qua Nghịch Mạch Huyền Công, khí huyết vốn nghịch hành như vậy, giờ dùng chân khí ép nó chuyển thuận hành, làm sao nó chịu nổi chứ? Thế nhưng hiện tại thì cô nương có thể yên tâm...

Rõ ràng chính là giọng của Kim Thiết Khẩu dùng thiên lý truyền âm nhập mật nói bên tai nàng hàm ý trách móc.

Thân Phi Quỳnh giật thót người, nàng thực không ngờ Nhạc Tiểu Tuấn luyện qua Nghịch Mạch Huyền Công cho nên mới tìm cách đả thông cho khí huyết của chàng thuận hành trở lại.

Chẳng ngờ làm thế lại là hại chàng, may mà trong lúc Thất Công, Bát Công còn đang đả thông kinh mạch cho chàng, thì bị người khác ngầm ám toán mà chết, nếu không chẳng biết còn nguy hại cho chàng đến chừng nào? Trời...!

Tuy nhiên, câu cuối cùng Kim Thiết Khẩu bảo nàng giờ thì yên tâm, tuy không nói rõ chàng đã thế nào, nhưng nhất định Nhạc Tiểu Tuấn đã được lão đưa đến một nơi nào đó để trị thương, bất giác lòng mừng khôn tả, nhưng cố không để lộ ra mặt.

Xuân Phong lúc này cũng đã nhận ra lão già này, liền chạy đến bên người nàng nói nhanh:

– Chính là người này....

Thân Phi Quỳnh đánh mắt nói nhanh:

– Người lui ra!

Xuân Phong không dám hó hé, vội trở lại nguyên vị.

Lúc này Kim Thiết Khẩu từng bước lạch bạch đến trước mặt Thân Phi Quỳnh và Hỏa Linh Thánh Mẫu, lão làm như không để mắt đến Thân Phi Quỳnh, chỉ chấp tay xá dài Hỏa Linh Thánh Mẫu, cười nói:

– Lão đại nương đây hẳn là nhân vật có tên trong bảng Phong Thần – Hỏa Linh Thánh Mẫu? Tiểu lão xin có lễ mọn ra mắt!

Hỏa Linh Thánh Mẫu từng ngao du khắp ngũ hồ tứ hải, gặp qua không biết bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ, thế nhưng chưa từng gặp một lão đầu nào lại xấu xí thậm tệ như con người này, đã vậy từ người lão lại xông ra một mùi chua khó chịu, khiến bà cảm thấy tởm lợm. Đã vậy nghe lão ta bảo mình có tên trong bảng Phong Thần thì bà tức giận nhướn mày gằn hỏi:

– Người là ai?

Kim Thiết Khẩu nhún vai cười đáp:

– Tiểu lão là Kim Thiết Khẩu chuyên nghề xem tướng, không trúng không lấy tiền. Thực ra tiểu lão tên là Phúc Căn, tên này vốn lúc tiểu lão lọt lòng mẹ, có một vị thần tiên đi ngang qua nhìn thấy chỉ tay bảo “Tiểu hài này là cái gốc phúc lành” cho nên mới đặt cho cái tên là Phúc Căn. Ái... Chẳng ngờ tướng mạo tiểu lão xấu xí, đi đâu cũng chỉ thấy người ta đổ họa, cho nên mới không dám dùng cái tên này hành tẩu giang hồ kiếm cơm, mới dùng đến cái tên Kim Thiết Khẩu.

Hỏa Linh Thánh Mẫu nghe lão nói lải nhải đến vung cả bọt mép thì gất lên:

– Người không cần lải nhải nhiều...

– Vâng, vâng...

Kim Thiết Khẩu gật đầu đáp lia lịa, lại nói:

– Thế nhưng... Tiểu lão không thể không nói...

Một trong bốn trung niên phụ nhân đứng bên cạnh Hỏa Linh Thánh Mẫu gất lên:

– Người có gì nói nhanh rồi xéo khỏi đây?

Kim Thiết Khẩu khúm núm người ra vẻ sợ sệt nói:

– Vị... Đại tẩu này... Sao...

Nên biết, cả bốn vị phụ nhân hầu bên cạnh Hỏa Linh Thánh Mẫu nguyên chưa ai từng lập gia thất, vậy mà bị gọi bằng hai tiếng Đại tẩu, nghĩa là đàn bà đã lập gia đình, tự nhiên phát hỏa, giận dữ thét lớn:

– Lão thối mồm này, người muốn chết!

– Không, không tiểu lão không muốn chết!

Vừa nói lão vừa xua tay, đồng thời người thoái lui một bước dài kêu lên:

– Hỏa... thánh mẫu, ngũ hành có “Kim, thủy, mộc, hỏa, thổ”, tiểu lão và thánh mẫu một người chiếm một hành, chẳng phải là người ngoài, cho nên tiểu lão mới nguyện chuyển đến thánh mẫu một tin...

Lão không gọi là Hỏa Linh Thánh Mẫu mà chỉ gọi Hỏa... thánh mẫu thì ra cốt tình như vậy, hàm ý đối phương là Hỏa, lão là Kim, mỗi người chiếm một hành trong ngũ hành, đương nhiên có bà con họ hàng với nhau!

Thân Phi Quỳnh không biết lão ta làm vậy có tâm ý gì, nhưng chỉ nghe lão giễu mấy câu ấy thì không nhịn được cũng bật cười.

Trung niên phụ nhân thấy lão nói năng lung tung thì tức giận chỉ tay quát:

– Lão chết tiệt, người...

Hỏa Linh Thánh Mẫu ngược lại nghe nói là mang tin đến cho bà, thì phát tay cản trung niên phụ nhân lại, đưa mắt hỏi:

– Ai nhờ người mang tin đến?

– Ái da? Tiểu lão cũng không biết...

Vừa nói lão vừa chỉ lui phía sau xa, nói tiếp:

– Tiểu lão sáng này đang xem bói ở ngoài kia, đột nhiên có một tía già đi đến, tiểu lão hỏi tía già muốn xem bói sao? Tía già lắc đầu bảo không muốn xem bói, rồi móc ra một xâu tiền đưa cho tiểu lão...

Nói đến đó, lão quả nhiên móc từ trong chiếc túi áo bần thủ một xâu tiền lắc đùng đưa trên ngón tay, nhún vai nói tiếp:

– Thật là buồn ngủ gặp chiếu manh! Tiểu lão suốt cả ngày hôm qua không kiếm được một xu, chẳng ngờ lão tía kia đưa cho xâu tiền, bảo là chỉ cần giúp lão ta chuyển một lời đến Hỏa... thánh mẫu rằng...

Hỏa Linh Thánh Mẫu thấy lão nói vòng vo mãi vẫn không xong một câu, gần giọng:

– Có gì thì nói nhanh!

– Vâng, vâng... Lão tía bảo tiểu lão chuyển lời rằng “Ta là Trời, Hỏa... thánh mẫu là người trong bảng Phong Thần, vốn chết đã mấy nghìn năm, sao giờ còn xuất hiện trên trần gian”...

Trung niên phụ nhân gầm lên:

– Lão chết tiệt người đã ở trước mặt thánh mẫu còn dám buông lời vô lễ!

Dứt lời định sấn tới, nhưng Hỏa Linh Thánh Mẫu cản lại nói:

– Cứ để hắn nói hết!

Kim Thiết Khẩu nói tiếp:

– Tiểu lão hỏi: “Tìm Hỏa Linh Thánh Mẫu ở đâu, lão tía bảo chỉ cần thấy một lão bà tóc bạc như cước, tướng mạo như hung thần, ngồi kiệu hoa có bốn vị đại tẩu áo xanh gánh, thì chính là đó”.

Hỏa Linh Thánh Mẫu nén giận trong lòng hỏi:

– Người có biết tính danh lão già kia không?

– Không!

– Vậy thì người tả xem vóc dáng lão già kia thế nào cho ta nghe?

Kim Thiết Khẩu chau mày nghĩ lại rồi nói:

– Lão già chừng sáu bảy mươi tuổi, thân vận áo da màu cổ đồng như đã lên nước, chòm râu sơn dương lửa thưa trắng như cước, Thiên Đình nhô cao, tướng mạo xem ra rất tốt, hẳn phải con đàn cháu đống. À... Cặp lông mày tuy trắng bạc, nhưng rất rậm, có lẽ thời trẻ từng là một vị quan gia, nếu tiểu lão nhìn tướng người này không nhầm thì...

Hỏa Linh Thánh Mẫu xua tay cắt ngang:

– Thôi, không cần nói, vậy lão ta còn nói gì nữa không?

– Còn còn...

– Nói gì?

Kim Thiết Khẩu nhú mày cố nhớ, lấp bắp trong miệng:

– Còn hai câu nữa... Nhưng vừa rồi cứ mãi nói lung tung, tiểu lão.. quên mất, nhất thời chưa nhớ...

Trung niên phụ nhân lại thét lên:

– Lão già ngoan cố, người thực muốn chết!

Hỏa Linh Thánh Mẫu lạnh giọng nói:

– Chẳng lẽ chỉ có hai câu mà người cũng không nhớ nổi?

Kim Thiết Khẩu đưa tay gãi đầu nói:

– Hai câu đó, tiểu lão.... Ái, sao hồi này lảm cẩm chóng quên... À, thì ra tiểu lão năm nay cũng sắp lục tuần, thảo nào... chóng quên...

Nói đến đó bỗng lão vỗ tay đét một tiếng vào hông mình la lên:

– À, nhớ rồi... Nhớ rồi... Lão tía bảo chuyển lời tới thánh mẫu thêm hai câu rằng “Nghiệt chương vô biên, hồi đầu thị nạn”...

Hỏa Linh Thánh Mẫu nghe thêm câu này thì giận tái mặt gầm lên:

– Sất phu to gan, người dám giỡn mặt với lão thân!

Dứt lời phóng tay xuất một chưởng.

Hai người cự ly rất gần, Hỏa Linh Thánh Mẫu lại nén cơn phần nộ từ đầu đến giờ mới trút hết vào một chưởng này, đương nhiên không thể nhẹ chút nào, căn bản Kim Thiết Khẩu chỉ sợ muốn tránh cũng không được.

Chỉ nghe bình một tiếng, cả người Kim Thiết Khẩu vốn gầy ốm tong teo, nhận đủ cú chưởng đầy phần nộ này thì văng lên cao có đến hai trượng bay ngược lui sau như chiếc lá rời cành rơi đánh ầm lên trên nền đá, chỉ e không chết cũng trọng thương.

o O o